

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
АПЕЛАЦИОНИ СУД БРЧКО ДИСТРИКТА
БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ
Број: 96 о К 007249 13 Кж
Брчко, 31.10.2013. године

У ИМЕ БРЧКО ДИСТРИКТА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ!

Апелациони суд Брчко дистрикта Босне и Херцеговине у вијећу састављеном од судија Јосипе Луцић, као предсједника вијећа, Срђана Недић и Маиде Ковачевић, као чланова вијећа, уз учешће Биљане Васиљевић као записничара, у кривичном предмету против оптужених Г.Л. и Н.Т., оба из Б., због кривичног дјела Силовање из члана 200. став 6. у вези са ставом 2. и 3., а све у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 10/03, 6/05, 21/10, 47/11 и 52/11), одлучујући о жалбама њихових бранилаца Миодрага Зељић и Теодора Гаврић, адвоката из Брчког, поднесеним против пресуде Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 007249 08 К од 21.12.2012. године, након сједнице вијећа са које је искључена јавност, одржане дана 31.10.2013. у присуству тужиоца Тужилаштва Брчко дистрикта Босне и Херцеговине Амеле Мустафић, оптужених Г.Л. и Н.Т. и њихових бранилаца, донио је

ПРЕСУДУ

Дјелимично се уважавају жалбе бранилаца оптужених Г.Л. и Н.Т., па се преиначава пресуда Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине број 96 о К 007249 08 К од 21.12.2012. године у правној оцјени дјела и у казни, тако што су оптужени Г.Л. и Н.Т. радњама утврђеним изреком, пресуде за које су оглашени кривим, починили кривично дјело Силовање из члана 200. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, а у све у вези са чланом 31. наведеног закона, па суд примјеном наведене законске одредбе, а уз примјену чланова 42., 43. и 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине оптуженог Г.Л.

ОСУЂУЈЕ

На казну затвора у трајању од 3 (три) године.

Оптуженог Н.Т. на основу исте законске одредбе, а уз примјену чланова 42., 43. 49., 50. став 1. тачка б.и 51. став 1. тачка б. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине,

ОСУЂУЈЕ

На казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 6 (шест) мјесеци.

У преосталом дијелу којим су оптужени обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка и паушала за рад суда, те којим је оштећена К.Ф. са имовинскоправним захтјевом упућена на парницу, првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, број 96 о К 007249 08 К од 21.12.2012. године, оптужени Г.Л. и Н.Т., оглашени су кривим да су радњама описаним у изреци те пресуде починили кривично дјело Силовање из члана 200. став 6. у вези са ставом 2. и 3., а све у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, за које их је суд примјеном наведеног законског прописа, на основу чланова 42., 43., 49., 50. и 51. став 1. тачка б. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине осудио на казне затвора и то оптуженог Г.Л. на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци, а оптуженог Н.Т. на казну затвора у трајању од 4 (четири) године.

Истом пресудом, на основу члана 188. став 1. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине („Службени гласник Брчко дистрикта Босне и Херцеговине“, број 10/03, 48/04, 6/05, 14/07, 19/07, 21/07, 2/08 и 17/09), оптужени су обавезани да плате трошкове кривичног поступка у износу од по 437,50 КМ, као и паушал за рад суда од по 100,00 КМ, укупно по 537,50 КМ.

На основу члана 198. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине оштећена К.Ф. је са имовинскоправним захтјевом упућена на парнични поступак.

Против наведене пресуде жалбе су поднијели браниоци оптужених Г.Л., бранилац Миодраг Зељић (у даљем тексту: бранилац оптуженог Г.Л.) и Н.Т., бранилац Теодор Гаврић (у даљем тексту: бранилац оптуженог Н.Т.), адвокати из Брчког.

Бранилац оптуженог Г.Л. жалбу је поднио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији. На крају жалбе бранилац је предложио да овај суд жалбу уважи, побијану пресуду Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине преиначи и оптуженог Г.Л. ослободи од оптужбе или опреза ради да побијану пресуду преиначи и оптуженог огласи кривим за неко друго блаже кривично дјело, а не кривично дјело Силовање из члана 200. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине или да побијану пресуду преиначи у погледу висине казне и оптуженом Г.Л. изрекне блажу казну или пак да побијану пресуду у цијелости укине, отвори претрес и донесе одлуку.

Бранилац оптуженог Н.Т. жалбу је поднио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде материјалног права и због одлуке о казни. На крају жалбе бранилац је предложио да овај суд уважи жалбу и преиначи ожалбену пресуду, тако што ће оптуженог Н.Т. ослободити оптужбе због недостатка доказа, односно да истом изрекне знатно блажу казну или да исту укине и закаже претрес.

Тужилаштво Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (у даљем тексту: тужилац) поднијело је одговор на жалбе бранилаца оптужених у којем негира постојање жалбених основа и разлога које су браниоци у жалби истакли, с приједлогом да овај суд у складу са чланом 313. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине жалбе бранилаца оптужених одбије као неосноване и пресуду Основног суда Брчко дистрикта Босне и Херцеговине потврди у цијелости.

Са сједнице вијећа овог суда одржане дана 31.10.2013. године, на основу члана 235. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, по претходном саслушању странака искључена је јавност, ради заштите личног и интимног живота оштећене и оптужених.

Бранилац оптуженог Г.Л. на сједници вијећа је изјавио да остаје при жалби и свим истакнутим наводима. Сви наводи у жалби су објашњени и предложио је да се жалба уважи и одлучи на један од предложених начина.

Оптужени Г.Л. није имао ништа да изјави.

Бранилац оптуженог Н.Т. је изјавио да остаје у цијелости при жалби и при приједлогу из исте. Сматра да је у конкретном случају оптуженима стављено на терет тешко кривично дјело и да се за исто морају обезбиједити јаки докази, а којих у овом предмету нема, јер нема доказа који потврђују наводе оптужнице. Нема доказа материјалне природе, без којих се не може утврдити кривица оптужених за овакво кривично дјело. Исказ оштећене нема кредибилност и на основу њеног исказа се не може засновати одлука, те да је оштећена пропустила рок за пријаву извршења кривичног дјела, јер да је извршење кривичног дјела пријавила на вријеме, не би ни било доказа. У конкретном случају није извршена ни адекватна правилна квалификација дјела, јер се не ради о квалификованом облику будући да нема основног дјела силовања.

Оптужени Н.Т. није имао ништа да изјави.

Тужилац је изјавила да остаје код одговора на жалбу и приједлогу из истог.

Овај суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 306. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, односно у границама жалбених навода и одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Жалбе бранилаца оптужених су дјелимично основане, па ће суд у наставку образлагања ове одлуке указати у ком дијелу су жалбе основане, па је у

складу с тим и одлучено као у изреци ове одлуке, а такође указати у ком дијелу су жалбе неосноване, па као такве нису могле бити ни прихваћене.

Основано се и на аргументован начин жалбама бранилаца оптужених указује да је првостепени суд повриједио Кривични закон Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, када је нашао да су у радњама оптужених остварена обиљежја бића кривичног дјела Силовање из члана 200. став 6. у вези са ставом 2. и 3. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине. Анализирајући образложење побијане одлуке у складу са жалбеним наводима, анализирајући све проведене доказе и цијенећи исте појединачно и у узајамној вези како је то прописано чланом 281. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (докази на којима се заснива пресуда), те слободно цијенећи проведене доказе у смислу члана 15., такође, Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, овај суд је закључио да су оптужени својим радњама остварили обиљежје кривичног дјела из члана 200. став 3. у вези са ставом 1. и 2., а све у вези са чланом 31. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, па им је изрекао казне као у изреци ове одлуке. Првостепени суд је правилно закључио да су оптужени у вријеме и на начин присилили оштећену да их на описани начин орално задовољава, а наведена радња је и по оцјени овог суда и у судској пракси изједначена са присилним полным односом.

Током доказног поступка неспорно је утврђено по оцјени овог суда, да је радња извршења наведеног кривичног дјела учињена од више учинилаца, под којим се подразумијева најмање два лица што је било у конкретном случају, а и на понижавајући начин. Док је оштећена оптуженог Г.Л. орално задовољавала, томе је био присутан оптужени Н.Т., који јој је држао руке, да би потом задовољавала Н.Т., а Г.Л. јој је држао руке, што управо упућује за закључак да је радња која је изједначена са обљубом извршена и на понижавајући начин. Разлози које у жалби бранилац Н.Т. у том правцу наводи, наводећи начине на које се наведено кривично дјело може починити, су елементи нарочите свирепости, а не елементи који указују на понижавајући начин извршења кривичног дјела. Такође је правилно првостепени суд утврдио да је услијед наведених радњи код оштећене дошло до тешког нарушавања здравља, а о чему је говорио вјештак медицинске струке др Петко Грубач, а и психолог Ангелина Перић. О свим напријед наведеним утврђеним чињеницама првостепени суд је дао адекватне разлоге који у потпуности оправдавају напријед наведено чињенично утврђење које прихвата и овај суд. Међутим, неспорно је да је у вријеме извршења кривичног дјела оштећена К.Ф. била малољетна, јер је имала 17 година, али оптуженим та чињеница није била позната ни у једном моменту.

На ту чињеницу није указивала ни малољетна оштећена, нити су они могли на основу њеног физичког изгледа доћи до тог закључка. Од момента упознавања оштећене и оптужених, па до извршења кривичног дјела прошло је око сат времена. Оштећена и оптужени се прије тога уопште нису познавали чак ни из виђења, па је сасвим разумљиво да нису ни могли знати колико оштећена има година. Ни из начина на који су се упознали, ни тока њиховог оскудног разговора, који је текао све до извршења кривичног дјела, није се могло доћи до закључка да су оптужени на било који начин могли знати колико оштећена има година.

Треба такође истаћи да у правцу доказивања наведене битне и релевантне чињенице, која се односи на животну доб оштећене, јер се ради о квалификованом облику кривичног дјела из става 6. основног кривичног дјела Силовање из члана 200., будући да је почињено према малољетнику, током доказног поступка нису понуђени докази који би указали да је та чињеница у погледу животне доби оштећене била позната оптуженим. Иако је оштећена К.Ф. неспорно у вријеме извршења кривичног дјела била малољетна, да би постојало кривично дјело извршено према малољетном лицу како је то квалификовано оптужницом, а првостепени суд прихватио, неопходно је да су у моменту извршења дјела оптужени морали бити свјесни чињенице да то кривично дјело чине према малољетном лицу или да су ту околност могли претпоставити као могућу, па су и поред тога одлучили да изврше наведено кривично дјело према оштећеној. За правну квалификацију кривичног дјела из члана 200. став 6. у вези са ставом 2. и 3. које је оптужницом стављено на терет, као што је истакнуто, нужно је да су учиниоци знали да је оштећена малољетна или да су ту околност претпостављали као могућу и да су се и поред тога одлучили на извршење кривичног дјела.

Наведено кривично дјело из става 6. може се извршити само са директним умишљајем, као психичком односу оптужених према извршеном кривичном дјелу, а који би обухватао присутну свијест код оптужених да се ради о малољетној особи. Уз то треба нагласити и да су оптужени у то вријеме били млађа пунољетна лица која нису навршила 21 годину живота, па та чињеница и све остало у том правцу наведено, даје довољно аргумената за закључак да оптужени заиста нису ни знали да је оштећена у вријеме извршења кривичног дјела малољетна. На ту чињеницу, као повреду Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, браниоци су на аргументован начин указивали и потенцирали да оптужени ни у ком случају нису могли знати да се ради о малољетном лицу, будући да су је наведене вечери и упознали, па је овај суд уважавајући те разлоге као основане, првостепену пресуду преиначио у погледу правне квалификације дјела и оптужене огласио кривим за кривично дјело из члана 200. став 3. у вези са ставом 1. и 2. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине.

Будући да је измијењена правна квалификација кривичног дјела које је оптуженим стављено на терет и да је за то дјело предвиђена и мања казна, то је суд оптуженог Г.Л. за наведено дјело, како је то описано у изреци, осудио на казну затвора у трајању од 3 (три) године. Оптуженог Н.Т. суд је, као што је наведено примјеном чланова 49., 50. став 1. тачка б. (ублажавање казне) и члана 51. став 1. тачка б. (границе ублажавања казне) Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, осудио на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци.

Приликом одлучивања о врсти и висини казне коју ће изрећи оптуженим, овај суд је у смислу члана 49. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине (општа правила за одмјеравање казне) водио рачуна о свим околностима које утичу да казна буде мања или већа (олакшавајуће и отежавајуће околности). Тако је на страни оптуженог Г.Л. као олакшавајуће околности цијенио његову младост, материјалне прилике у којима живи и протек времена од дана извршења кривичног дјела, а од отежавајућих

околности да је до сада више пута осуђиван. На страни оптуженог Н.Т. суд је као олакшавајуће околности цијенио такође његову младост, материјалне прилике у којима живи, да до сада није осуђиван и протек времена од дана извршења кривичног дјела, док отежавајућих околности није било.

Све утврђене олакшавајуће околности на страни оптуженог Н.Т. у њиховој укупности цијенио је у смислу члана 50. став 1. тачка б., као нарочито олакшавајуће, јер указују да се и ублаженом казном може постићи сврха кажњавања. С тим у вези, примјеном члана 51. став 1. тачка б. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, оптуженом је ублажио казну по висини и исту изрекао испод законом прописаног минимума, који за наведено кривично дјело износи 3 године, па га осудио на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци. Овај суд сматра да ће се изреченим казнама постићи сврха кажњавања прописана чланом 42. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, са аспекта генералне и специјалне превенције. И сврха кривичноправних санкција из члана 7. Кривичног закона Брчко дистрикта Босне и Херцеговине ће се постићи изреченим казнама затвора превентивним утицајем на све друге потенцијалне извршиоце кривичних дјела да исте не чине, постићи преваспитање оптужених, а и пружити одређена сатисфакција оштећеној, према којој је кривично дјело и почињено. По оцјени овог суда изречене казне затвора су адекватне личности оптужених и тежини почињеног кривичног дјела.

Што се тиче осталих жалбених основа, којима се од стране бранилаца жели довести у питање правилност и законитост побијане одлуке, по оцјени овог суда су неосновани, па их суд као такве није могао ни прихватити.

Чињенице и чињенично утврђење, чија се правилност и потпуност утврђења жели од стране бранилаца оптужених довести у питање, су правилно и потпуно утврђене.

Чињенично утврђење резултат јеведеног доказног поступка, током којег су изведени сви предложени докази, како од заступника оптужнице, тако и од одбране оптужених. Након тога је првостепени суд извршио свестрану оцјену доказа, цијенећи исте појединачно и у њиховој узајамној вези, након чега је био у могућности да донесе правилну и закониту одлуку у погледу кривице оптужених.

Није бранилац оптуженог Г.Л. у праву када тврди да је првостепени суд извео погрешан закључак о кривици оптуженог. Кривица оптужених је утврђена на основу поузданих и релевантних доказа, на основу којих се једино могао извести закључак да су оптужени починили кривично дјело Силовање из члана 200. став 3. у вези са ставом 1. и 2., на начин описан у изреци пресуде. Првостепени суд је указао на основу којих доказа је стекао увјерење о кривици оптужених и о томе дао увјерљиве разлоге, које у потпуности прихвата и овај суд. Оштећена је кроз своје исказе у полицији, а који су током главног претреса на основу члана 273. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине прочитани, потврдила наводе из оптужнице. При томе се није могао наћи озбиљан мотив да оштећена без разлога терети оптужене које је упознала практично на сат времена прије критичног догађаја. Имајући у виду врсту и природу кривичног дјела за које су оптужени оглашени кривим, пракса

је, а што се сасвим и чини логичним, да непосредни очевици као свједоци, сем оштећеног и оптужених редовно изостају, па приговор да ни М.К. није био присутан приликом извршења кривичног дјела, а ни било ко други од свједока који би посвједочили да се догађај десио, је лишен сваког основа. Да су били присутни свједоци приликом извршења наведеног кривичног дјела, на чему одбрана потенцира као средству доказивања, кривично дјело не би засигурно било ни извршено. Наводе из оптужнице су кроз свједочење потврдили и свједок Д.Л., а и М.К. који су изнијели своја сазнања о наведеном догађају. Треба подсјетити да је првобитну информацију да се нешто дешавало свједок М.К. управо добио од оптужених. Неспорним је утврђена такође и чињеница да је након овог догађаја оштећена К.Ф. од наступјелих траума имала проблема и у свом приватном животу и проблема психичке природе, а што је све учињено истинитим кроз проведене доказе.

Неаргументована је и произвољна тврдња браниоца оптуженог Н.Т. да је првостепени суд кривицу оптуженог засновао на чињеницама и доказима који индицирају сумњу, да је оптужени можда починио наведено кривично дјело, а не на ваљаним доказима. Кривица оптужених није заснована искључиво на исказу оштећене, како то бранилац неосновано жели приказати, јер је исказ оштећене био један у низу изведених доказа чијом анализом се дошло до закључка у погледу кривице оптужених. Чињеница да нису пронађени биолошки трагови, исти нису, треба напоменути, ни тражени, јер је извршење кривичног дјела пријављено накнадно, те што оштећена по свом тијелу није имала модрице ни маснице, ни у којем случају не значи да дјело није почињено, а не нарочито да се без тих последица извршење дјела не може ни доказати. Није ни нужно да се то деси, будући да се отпор жртве може савладати и пријетњама, што је случај у конкретној ситуацији, а не само физичком снагом и силом. Оптужени су неспорно оштећеној пријетили ако их орално не задовољи да ће је силовати. Таква пријетња је очигледно била подобна да се свлада сваки отпор оштећене, тако ако практично не пристане на једно зло, да ће јој се десити друго.

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени Н.Т. починио кривично дјело и да је оштећеној тешко нарушено здравље у виду стресног поремећаја и о наведеном увјерењу нису изостали адекватни разлози. Такво чињенично утврђење је резултат проведених доказа, а супротна тврдња браниоца је произвољна и неаргументована, па је као такву овај суд није прихватио. У току поступка утврђивања чињеничног стања првостепени суд се није бавио претпоставкама, како то бранилац неосновано тврди, него је свака одлучна чињеница, па и психички поремећај оштећене и узрок истог, добили потврду кроз изведене доказе. Образложење побијане одлуке садржи разлоге о свакој одлучној и релевантној чињеници и адекватне разлоге на основу којих доказа је иста утврђена.

Нетачни су наводи браниоца оптуженог Н.Т. да је Д.Л. изјавила да је К.Ф. била изузетно пијана те вечери. Наведено кривично дјело за које су оптужени оглашени кривим, неспорно се може извршити и над пијаном особом и на напријед наведено овај суд указује из разлога неоснованости и неаргументованости приговора браниоца у том правцу. Оштећена је своје исказе давала полицији неколико мјесеци након овог догађаја, па се приговор браниоца, да се исказ лица у таквом стању, наводно пијаном, не може ни

прихватити, губи сваки смисао. Крајње је произвољна констатација браниоца да је изјава оштећене нелогична, неаргументована, те да се у битноме конфронтира са изјавама других саслушаних свједока. У правцу те тврдње браниоца изостала је свака аргументација у чему се те нелогичности и противрјечности исказа оштећене огледају. Исказ оштећене је у супротности са исказом које су оптужени дали и то у дијелу у којем они негирају да су починили наведено кривично дјело, а њихови искази нису ни прихваћени од стране првостепеног суда.

Није у конкретној ситуацији било мјеста за примјену института „*ин дубио про рео*“ из члана 3. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, који у ставу другом прописује да сумње у погледу постојања чињеница које чине обиљежје кривичног дјела или од којих зависи примјена неке одредбе кривичног законодавства, суд рјешава пресудом на начин који је повољнији за оптуженог. Докази изведени током главног претреса нису оставили простора за примјену наведеног члана Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер су чињенице које указују на кривицу оптужених утврђене са сигурношћу и на поуздан начин. У погледу тога није било никакве дилеме код суда, а што би остављало простора за примјену наведеног члана „*ин дубио про рео*“ и рјешавања на начин који је повољнији за оптуженог.

Нема мјеста ни жалбеном приговору битне повреде одредаба кривичног поступка, из ког жалбеног основа су, између осталог, ишле жалбе бранилаца оптужених.

Правилно је првостепени суд примјенио одредбу члана 273. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, када је одлучио да се искази оштећене К.Ф. прочитају. Основ за поступање на наведени начин је налаз и мишљење вјештака психијатријске струке др Петка Грубач, који је тврдио да је психичко стање оштећене јако лоше, због последица које су наступиле, те да не препоручује да дође у судницу да види оптужене, а што би, по мишљењу вјештака, за њу имало штетне последице. Вјештак је на те околности током главног претреса (страна 13. и 14. транскрипта од 11.06.2012. године), потврдио да би појављивање оштећене на суду код ње изазвало сјећање и тзв. „флеш бецк“ феномен, те да би се могло услед тога погоршати њено стање, те да је „флеш бецк“ феномен појава посттрауматског поремећаја. Такође је истакао да не би препоручио да дође у ситуацију да види оптужене. Вјештак сматра, односно утврдио је, да се код оштећене ради о тешко нарушеном психичком здрављу, да су код ње наступиле промјене које ће је практички пратити цијели живот и оштећена је имала несрећу да јој се то десило у адолесцентно вријеме. Управо уважавајући све те, од стране вјештака, утврђене последице, првостепени суд се правилно одлучио да се доказ изведе на наведени начин, јер управо одредба члана 273. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине омогућава одступања од непосредног спровођења доказа. Да се поступило на начин како је то одбрана предлагала, могло је имати само штетне последице у виду погоршавања психичког стања оштећене, а на шта првостепени суд с разлогом није могао пристати. Управо је због свега тога било оправдано одступање од начела непосредног спровођења доказа из члана 273. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, јер наведена чињеница у погледу психичког стања

оштећене у потпуности оправдава извођење наведеног доказа на начин како је поступио и првостепени суд.

Не треба губити из вида чињеницу која произилази из образложења побијане одлуке да кривица оптужених није утврђена искључиво на прочитаном исказу оштећене, него су у том правцу изведени и други докази који потврђују казивање наведеног свједока и ту се прије свега мисли на исказ свједока Д.Л. и М.К.

Погрешан је закључак браниоца оптуженог Г.Л. да други изведени докази сем исказа оштећене, углавном не терете оптужене. Исказ свједока Д.Л. и М.К. у потпуности искључују наведени став браниоца оптуженог. Што се тиче приговора да није ни вршено препознавање оптужених од стране оштећене, за такву врсту доказивања није ни било потребе, јер је неспорна чињеница, а коју су између осталог потврдили и сами оптужени приликом свједочења, да су критичне вечери возили кући оштећену, а уважавајући чињеницу да предмет доказивања могу бити само спорне, а не неспорне чињенице, наведену радњу препознавања није било потребно ни предузимати.

Чињеница да је од извршења кривичног дјела па до пријављивања истог протекао рок од неколико мјесеци, не утиче на тежину кривичног дјела, нити умањује његов значај, нити се томе уопште може придати такав значај, како то чини бранилац оптуженог Н.Т., нити је за пријављивање кривичног дјела предвиђен неки рок, па да је исти истекао, како то бранилац приказује.

Као што је већ констатовано исказ оштећене је један у низу изведених доказа на основу којих је првостепени суд засновао увјерење о кривици оптужених. Из исказа свједока Д.Л. произилази да јој је оштећена испричала да су је оптужени присилили да их орално задовољава. Ова чињеница је нарочито битна, јер је то оштећена испричала наведеном свједоку непосредно након што се догађај десио, а када се није ни знало да ће доћи до кривичног поступка и утврђивања кривице извршиоца кривичног дјела. Исте вечери када се наведени догађај десио приликом повратка кући свједок Д.Л. је добила поруку од К.Ф., како је и сама свједок навела (транскрипт од 03.04.2012. године, страна 21.) „да не иде са тим манијацима кући да јој не би шта направили“, последице тога јој је К.Ф. испричала да су је оптужени закључали у ауто и натјерали је да их орално задовољава. Свједок М.К. је, између осталог, рекао да су му њих двојица, мислећи на оптужене, рекли да их је она орално задовољавала, онако кроз шалу, односно, на инсистирање суда, свједок је објаснио да су му оптужени рекли да им је оштећена „пушила“.

Будући, а као што је већ констатовано, да је првостепени суд правилно примијенио одредбу члана 237. став 2. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине, не може се говорити о битној повреди одредаба кривичног поступка, нити да је повријеђено право на одбрану оптуженог Н.Т., како се неосновано жалбом браниоца указује.

Што се тиче жалбеног приговора због одлуке о кривичној санкцији који се жалбом истицао од стране бранилаца оптужених, уважавајући чињеницу да је дошло до преиначења правне квалификације кривичног дјела за које су оптужени оглашени кривим, а с тим у вези и до промјене казни које су изречене

оптуженим, овај суд жалбеним основима у том правцу није могао дати значај управо уважавајући напријед наведену чињеницу. Промјена правне квалификације кривичног дјела нужно је утицала и на висину казне која ће се изрећи, односно изречена је с тим у вези блажа казна од првобитно изречене, а у ком правцу су пледирале и жалбе бранилаца оптужених, па како је напријед и констатовано није било нужно да се суд посебно бави наведеним жалбеним основом у погледу раније изречене казне.

Будући да се жалбама бранилаца оптужених правилно указивало на повреду кривичног закона коју је починио првостепени суд, у том правцу је жалбене разлоге уважио овај суд, те преиначио првостепену пресуду, како је то наведено у изреци.

Били су то разлози због којих је одлучено као у изреци пресуде на основу члана 314. Закона о кривичном поступку Брчко дистрикта Босне и Херцеговине .

ЗАПИСНИЧАР

Биљана Васиљевић

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА

Јосипа Луцић